

תת ההכרה של המשוטט הבודד במרחבי העיר הלילית והמוכרת נפתחו כמו מניפה, כמו כנף עטלף, כהזייה. חלל הגלריה נפתח להצבתה של טריטוריה לבנה, אסתטיקה פגומה ועקרה. דוקרת סטטית וקפואה. חומריות לבנה של נייר מחשב, שיוצרת משחקי אור וצל. שחור לבן (לפחות במושגי תת ההכרה).

המקום השחור-לבן מעסיק את מזרחי מאז החל ליצור והוא מטפל בהקשר הפסיכולוגי "חור שחור". (באסטרופיסיקה ידוע החור השחור כמקום שואב בעוצמה כזו שיש באפשרותו לשאוב אור). אצל מזרחי מדובר בהעדר עוצמתי שהתרחש בילדותו.

בעבודותיו הוא מרבה לעסוק באור. (פנסי מכוניות ששולחים אלומת אור חדה, עצים מוארים בלבן ועוד). מזרחי יצר בחלקה האחורי של הגלריה מערת נטיפים, ארעית ומולבנת. נטולת זהר, נטולת אפלה, עשויה קונוסים מחודדים מנייר מחשב לבן, יותר משהיא מקום היא משל (גם בהקשר למשל המערה של אפלטון).

מהי המציאות אותה רואים היושבים במערה דרך הצללים המוקרנים בה? ומערה אשלייתית בגלריה, על איזו מציאות היא מדברת?

גם בעבר יצר מזרחי מקום שלא תיפקד כמקום, אלא כשיבוש, כאשליה שבה החומר אינו חומר. עבודותיו מתכתבות עם עבודות בעלות היבט דקדנטי, כאלה שיוצאות במוצהר נגד ה"צילומיות" של הנטורליזם. אמנות שהיא סוג של "שיממון", מקום נטול רגשות ומופנם.

על קירות הגלריה מלבד "המערה" תלויים ציורי עטלפים מחוברים בסיכות ארוכות בעלות ראש פנינה. ציורים באקריליק, רובצים בנראותם המורבידית כשהם נראים כסונאר משובש לדימוי המקורי. אינוונטר שמתעד את פרטי גופם כבמחקר מדעי מאורגן ואובססיבי, ויחד עם זאת בולט לעיין שעברו מטמורפוזה ועוצבו כתפרחות, כקוצים, כגלגול מוזר של סמל מפעלי פולקוואגן וכקרני איילים. (דימוי שעסק בו מזרחי בעבודותיו הקודמות).

החי-הפך לצומח צחיח, עכור באפור מלוכלך, או לתפרחת ורודה ארוטית וכואבת. לפירות אסורים.

העמוד התומך בגלריה מתגלה כגזע עץ פיקוס עם שורשי אויר ופירות עגולים עשויים מנייר מקומט, מקופל או מגולגל. בגלריה נוצרה אסתטיקה קוטבית שנעה בין כיעור ליופי, ומעבירה חוויה שבין כאב לעונג. שמה של התערוכה: הד (Echo) מתייחס לסיפור המיתולוגי על אחת המוזות, אקו שמה שהתאהבה בנרקיס. סופם של השניים הוא קמילה והתנוונות. (שני פרושים ישירים לדקדנס). אקו נענשה על יהירותה בדיבור ומילתה האחרונה לעולם מטרידה ומהדהדת.

ההצבה הסימבולית, המאופקת מצליחה לדבר על פנטזיה נרקסיסטית של יצרים ודחפים, על סתימה חורים שחורים, על עולם של סדר ונקיון ויופי שמסתירים את כיעורה של המציאות. את רחובותיה המלוכלכים של העיר שבה שאריות פירות הפיקוס נושרים על מדרכותיה אחרי שנאכלו בידי עטלפים, ופנסיה מאירים באור חיוור והזוי את דרכו של המשוטט הבודד.